

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/75/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116212747
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2116212747.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobkyne: A. B. B., narodená X.X.XXXX, trvale bytom C. XXX/XXX, D., právne zastúpená: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: E. F., narodený X.X.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, H., právne zastúpený: JUDr. Ľudovít Štanglovič, advokát, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 33C/1/2024-1192 z 16. decembra 2024 žalovaného v celom rozsahu a žalobkyne vo výroku III., takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že vo výroku I. rozhodol, že do vlastníctva žalobkyne patria: 1. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, k. ú. D., obec D., okres Trnava: spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 k celku na parc. reg. C KN č. 303/1 - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 1.510 m², na parc. reg. C KN č. 303/2 - záhrada o výmere 500 m², na parc. reg. C KN č. 304 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 992 m², - rodinný dom súp. č. XXX a bazén - postavené na pozemkoch parc. reg. C KN č. 303/3 - rodinný dom a parc. reg. C KN č. 303/4 - bazén, v zmysle geometrického plánu č. 154/2013 na zameranie stavby na p. č. 303/3 k vydaniu kolaudačného rozhodnutia, úradne overený dňa 27.2.2014, nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX, k. ú. D., obec D., okres Trnava: - parc. reg. C KN č. 4350 - orná pôda o výmere 1.020 m², osobné motorové vozidlo zn. Mercedes - Benz S 350 CDI 4MATIC, VIN: I., EČV: H., štvorkolka zn. CF MOTO RANCHER 600, VIN: J., EČV: H., zostatok na bankovom účte vedenom v K. D., L., IBAN: M. v sume 32,86 eur, zostatok na účte doplnkového dôchodkového sporenia N. H. D. L., zmluva č. XXXXXXXXXXXX v sume 356,11 eur, obchodný podiel žalobkyne v spoločnosti REVOL Consulting, s.r.o., Boleráz 268, IČO: 36 255 548, vyjadrený vkladom vo výške 1.328 eur v hodnote 77.155,56 eur, v celkovej hodnote 642.214,53 eur, vo výroku II. rozhodol, že do vlastníctva žalovaného patria: obchodný podiel žalovaného v spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o., Vlárka 28, Trnava, IČO: 44 808 321, vyjadrený vkladom vo výške 5.000 eur v hodnote 233.551,66 eur, obchodný podiel žalovaného v spoločnosti REVOL Consulting, s.r.o., Boleráz 268, IČO: 36 255 548, vyjadrený vkladom vo výške 2.656 eur v hodnote 154.311,10 eur v celkovej hodnote 387.862,76 eur, vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu na vyrovnanie jej podielu sumu 638.349,71 eur v lehote do 90 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo výroku IV. rozhodol, že stranám sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil paušálnym odkazom na ustanovenie § 149 ods. 4, 5, § 39 Občianskeho zákonníka, aplikáciou ustanovení § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie argumentoval tým, že aj naďalej vychádzal z hodnôt vecí a majetkových práv tvoriacich masu BSM v celkovej sume 1.030.077,29 eur, ktoré boli nesporne preukázané v doterajšom konaní, keďže strany nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Keďže

strana žalobkyne do 3 rokov od zániku BSM nenavrhol vyporiadať spoločný majetok, ktorý žalovaný rozhodnutím jediného spoločníka spoločnosti zo dňa 30.12.2015 transformoval na svoj podiel na zisku a v sume 1.556.464,60 eur započítal so svojim individuálnym záväzkom voči spoločnosti, o tomto majetku platí zákonná nevyvrátiteľná domnienka uvedená v ustanovení § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. V podaní z 15.6.2018 žalobkyňa iba navrhla zahrnúť do masy BSM obchodný podiel v spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o., ktorý je aj súčasťou výroku rozsudku. Do masy BSM súd prvej inštancie zahrnul podiel žalovaného na zisku spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. vyplatený za trvania manželstva, ktorý masu BSM síce opustil, avšak na základe zmluvy o pôžičke z 3.1.2016, teda právneho úkonu správne posúdeného v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka ako neplatného pre rozpor s dobrými mravmi, čo znamená, že takto boli neoprávnené žalovaným použité peňažné prostriedky vo výške 1.531.051,19 eur. V rámci vyporiadania je preto žalovaný povinný túto sumu vrátiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a je povinný uhradiť z nej žalobkyni polovicu, t. j. sumu vo výške 765.525,595 eur, od ktorej súd prvej inštancie odpočítal záväzok žalobkyne voči žalovanému vo výške 127.175,885 eur a priznal jej v rámci hodnotového vyrovnania sumu 638.349,71 eur.

3. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že sa rozhodovalo o rozdelení spoločného majetku bývalých manželov, pričom ich nároky na podiely sú rovnaké, a preto aj pomer úspechu vo veci bol na oboch stranách rovnaký.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že vo výroku I. a výroku II. rozsudku je uvedený predmet BSM a jeho hodnota, avšak zo súdom prvej inštancie ustálenej zistenej hodnoty predmetov vyporiadania uvedených vo výroku I. a výroku II. rozsudku nevyplýva povinnosť žalovaného vyplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 638.349,71 eur v zmysle výroku III. rozsudku. Vo výroku I. použil súd prvej inštancie formuláciu, že určité predmety masy BSM „patria“ do vlastníctva žalobkyne a vo výroku II. formuláciu, že určité predmety masy BSM „patria“ do vlastníctva žalovaného, avšak takáto formulácia je založená na nesprávnom právnom posúdení veci v rozpore s ustanovením § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie založil hodnotu jednotlivých predmetov masy BSM uvedených vo výroku I. a výroku II., rezultujúcich do výšky vyrovnacieho podielu vo výroku III., na znaleckých posudkoch znaleckej organizácie CM – CENTRUM, spol. s r. o., resp. znaleckom posudku k hodnote rodinného domu a pozemkom, ktoré boli vypracované k obdobiu 2018/2019, od ktorého obdobia už uplynula doba vyše 5 rokov, resp. 6 rokov. V pôvodnom prvoinštančnom konaní to bol žalovaný, ktorý zabezpečil vypracovanie posudkov na majetok v BSM a doteraz bol v tomto smere procesne aktívny len žalovaný, pritom návrh si podala žalobkyňa, ktorá nezabezpečila ani jeden znalecký posudok, preto by malo byť na jej zodpovednosti, aby sa v tejto veci konalo s relevantnými podkladmi. Rozsudok nie je náležite odôvodnený, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé konanie, keď obsahuje v podstate iba sumarizáciu doterajšieho priebehu konania a vybrané citácie z doterajších rozhodnutí všeobecných súdov rozhodujúcich predmetnú právnu vec. Súd prvej inštancie bol povinný samostatne vyhodnotiť skutkový stav veci na základe konkrétnych dôkazov a prezentovať aj tomu zodpovedajúce právne úvahy, avšak súd prvej inštancie nevysvetlil ani to, ako si ustálil skutkový stav. Žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku neumožňuje súdu prvej inštancie vyhotoviť len akési skrátené rozhodnutie a to ani po zrušení predchádzajúcich právoplatných rozhodnutí v tej istej veci dovolacím súdom, ale taký nový rozsudok súdu prvej inštancie vydaný po dovolacom konaní musí spĺňať parametre a náležitosti podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ktoré v rozsudku súdu prvej inštancie absentujú. V rozsudku súd prvej inštancie neuviedol žiadne vlastné odôvodnenie ani vyhodnotenie, ani právne stanovisko, ale len súhrnný, definitívny názor, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé konanie. Súd prvej inštancie porušil rovnosť strán konania a právo žalovaného na spravodlivé konanie, keď skutočne vykonal pojednávanie dňa 16.9.2024 v neprítomnosti žalovaného, hoci sa strana žalovaného riadne ospravedlnila a preukázala dôvody, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a spočívali v chorobe advokáta, ktorý mal byť poverený substitúciou a predmetná prekážka nastala krátko pred pojednávaním a išlo o objektívnu prekážku. Súd prvej inštancie strane žalovaného neoznámil, že by dané pojednávanie neodročil v zmysle ustanovenia § 183 ods. 4 Civilného sporového poriadku, resp. že by dôvod na odročenie uvedený právnym zástupcom žalovaného nebol dôležitý, čím zaviedol stranu žalovaného. Súd prvej inštancie v rozpore s ustanoveniami § 149 ods. 3, § 149 ods. 4 a § 149 ods. 5 Občianskeho zákonníka vysporiadal a zahrnul sumu 1.556.464,60 eur do súdneho vyporiadania BSM, čím je rozsudok založený na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže žalobkyňa včas nenavrhol vyporiadať majetkovú hodnotu 1.531.051,19 eur. Súd prvej inštancie

sa pri uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 638.349,71 eur odklonil od ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci a porušil právo žalovaného na spravodlivé konanie. Súd prvej inštancie do majetku BSM zahrnul podiel (pohľadávku) žalovaného ako jediného spoločníka spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. na zisk, hoci podľa ustálenej judikatúry dovolacieho súdu pohľadávky nie sú predmetom BSM a riadia sa všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Skutočnosť, že žalovaný ako spoločník rozhodoval o rozdelení zisku, je práve predpokladom vzniku pohľadávky žalovaného ako spoločníka na zisk podľa ustanovenia § 125 ods. 1 písm. b) (v spojení s § 132 ods. 1) Obchodného zákonníka a predpokladom nadobudnutia oprávnenia disponovania s nárokom na podiel na zisku, ktorý patrí aj z pohľadu Obchodného zákonníka len spoločníkovi v zmysle ustanovenia § 123 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale uvedené nezbavuje nároku na zisk charakteru pohľadávky, ktorá je vylúčená z predmetu BSM v zmysle ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že žalobca prevodom svojho obchodného podielu previedol na nadobúdateľa všetky práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti, t. j. aj právo na podiel zo zisku žalovaného za rok 2004, vzťahujúci sa k tomuto obchodnému podielu, ktorý nebol žalobcovi vyplatený do prevodu obchodného podielu a taktiež nedošlo k jeho zániku v čase vzniku právneho úkonu o prevode obchodného podielu. Pokiaľ žalovaný v čase trvania manželstva ako jediný spoločník obchodnej spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. disponoval pohľadávkou na podiel na zisku v časti 1.531.051,19 eur dňa 3.1.2025 v zmluve o pôžičke takým spôsobom, že započítal predmetnú pohľadávku (podiel) na zisku s pohľadávkou spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. na úver od žalovaného v sume 1.531.051,19 eur, konal tak oprávnené a vo sfére oddelenej od spoločného BSM, nedošlo k opusteniu masy BSM, keďže pohľadávka na zisk a dispozície s ňou a zápočty do BSM nepatrili. Dispozície žalovaného s pohľadávkou na zisk voči spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. pri právnych úkonoch započítania a zmluvy z 3.1.2016 preto nespádali pod predmet, ani režim BSM a nedošlo nimi k vyplateniu zisku žalovanému ako výnosu z BSM, ako to súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že podiel na zisku bol vyplatený za trvania manželstva. Dispozície žalovaného s pohľadávkou na zisk právnymi úkonmi v rámci zmluvy z 3.1.2016 a započítania boli vykonané v súlade so všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Pohľadávka žalovaného na zisk sa nikdy ani nestala výnosom patriacim do BSM, ako to po právnej stránke nesprávne vyhodnotil súd prvej inštancie. Žalobkyňa nebola spoločníkom spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o., ale len žalovaný (čo nebolo sporné) a žalobkyňa nemala oprávnenia spoločníka a nebola teda ani aktívne vecne legitimovaná k vymáhaniu pohľadávky na zisk, teda nemala k tejto pohľadávke ani hmotnoprávne postavenie. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka na zmluvu z 3.1.2016 uzatvorenú medzi žalovaným a spoločnosťou REVOL TT Consulting s.r.o. a vyslovil názor, že zmluva o pôžičke z 3.1.2016 bola neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pričom vôbec neaplikoval ustanovenia § 145 ods. 1, § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka i v spojení s ustanovením § 143 Občianskeho zákonníka, ktoré sú špeciálnymi ustanoveniami pre majetkové vzťahy manželov a pokiaľ určitý predmet nespadá pod ich pôsobnosť, tak manžel môže samostatne, dovolene a bez obmedzenia vykonávať právne úkony. V širšom kontexte existencie spoločného majetku manželov sa však takáto pôžička, či úver dotýka spoločného majetku manželov, nakoľko podľa ustanovenia § 147 Občianskeho zákonníka platí, že pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu pritom bol ustálený názor, že zmluva o peňažnom plnení (o pôžičke, úvere) uzatvorená jedným z manželov sa nepovažuje za právny úkon týkajúci sa spoločných vecí, ani za vybavovanie spoločných vecí, keďže nejde ani o dispozíciu, ani o správu spoločných vecí. Právna možnosť uzavierať zmluvy (mimo spoločných vecí) len jedným z manželov nie je existenciou bezpodielového spoluvlastníctva nijako obmedzená a uvedená špeciálna úprava má prednosť pred všeobecnou úpravou ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, keďže ustálená judikatúra dovolacieho súdu umožňuje jednému z manželov uzatvárať zmluvy (mimo spoločných vecí) a keďže pohľadávky a záväzky jedného z manželov nepatria do predmetu BSM. Žalovaný právne úkony započítania pohľadávok a uzatvorenia zmluvy z 3.1.2016 vykonal v čase, keď jeho manželstvo nebolo rozvedené a ešte nevedel, či jeho manželstvo bude rozvedené. Navyše zmluva o úvere je podľa ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom a spravuje sa treťou časťou Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov, ktorý Obchodný zákonník v tretej časti neupravuje dobré mravy, ale predpokladá špecifickú právnu úpravu „dobrých mravov“ v obchodnom styku, konkrétne podľa ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a teda tretia časť Obchodného zákonníka neumožňuje aplikovať inštitút dobrých mravov podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, keďže má osobitnú úpravu „zásad poctivého obchodného styku“. Vznik

pohľadávky jedného z manželov a teda dôsledky zmluvy o úvere z 3.1.2016 nezaťažovali ani potenciálne spoločný majetok strán konania, keďže jej konečným dôsledkom nebol žiaden záväzok žalovaného, ale vznik pohľadávky žalovaného na vrátenie úveru od spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o.. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že písomným podaním zo dňa 15.8.2016 žalobkyňa navrhla zahrnúť do masy BSM len obchodný podiel v spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o., je nesprávne. V tomto podaní uviedla, že čistý obchodný majetok spoločnosti má hodnotu 3.201.240 eur, čo preukázala účtovnou závierkou spoločnosti k 31.12.2015. Dňa 21.10.2019 právny zástupca žalovaného doručil jej právnomu zástupcovi Znalecký posudok č. 23/2019 vypracovaný znalcom CM – Centrum s.r.o. o určení všeobecnej hodnoty majetku spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. bez príloh, ktoré prílohy žalovaný doručil súdu prvej inštancie a jej právnomu zástupcovi až dňa 17.12.2019. Až v tento deň, takmer štyri roky od zániku manželstva sa žalobkyňa dozvedela o existencii rozhodnutia žalovaného ako jediného spoločníka spoločnosti zo dňa 30.12.2015 o vyplatení zisku 3.087.515,79 eur žalovanému dňa 3.1.2016, započítaní vzájomných pohľadávok spoločnosti a žalovaného v sume 1.556.464,60 eur dňa 3.1.2016, zmluve o pôžičke zo dňa 3.1.2016 na sumu 1.531.051,19 eur. V zhode s týmto jediným dôkazom žalobkyňa podaním zo dňa 15.6.2018 zahrnula do masy BSM majetok obchodnej spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. v sume 3.201.240 eur a na preukázanie svojich tvrdení doložila účtovnú závierku. Týmto podaním žalobkyňa pred uplynutím troch rokov od zániku manželstva zahrnula do masy BSM v súdnom konaní o jeho vyporiadaní sumu 1.556.464,60 eur a sumu 1.531.051,19 eur, ktorých súčet predstavuje nerozdelený zisk spoločnosti za obdobie 2009-2014 v sume 3.087.515,79 eur, ktorý tvoril obchodný majetok spoločnosti k 31.12.2015. Žalovaný rozhodol o dvoch režimoch jeho vyplatenia, jeden sa týkal časti v sume 1.556.464,60 eur a druhý časti v sume 1.531.051,19 eur, v oboch prípadoch použil spoločné prostriedky na uhradenie jeho individuálnych dlhov. Nemôže byť kladené na ťarchu žalobkyne, že v dobe podania zo dňa 15.6.2018 nemala a ani objektívne nemohla mať vedomosť, že žalovaný urobil rozhodnutie o vyplatení zisku spoločnosti jemu ako jedinému spoločníkovi. Správnym hodnotením dôkazu by súd prvej inštancie musel riadne zistiť skutkový stav tak, že dňa 15.6.2018, resp. 18.6.2018 teda, pred uplynutím troch rokov od zániku manželstva žalobkyňa navrhla vyporiadať aj sumu 1.556.464,60 eur. Súd prvej inštancie porušil svoju viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu, keď neaplikoval ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sumy 1.556.464,60 eur. V tomto konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný tieto peňažné prostriedky nepoužil na nadobudnutie vecí do bezpodielového spoluvlastníctva, ani neboli použité na bežnú spotrebu našej pôvodnej spoločnej domácnosti. Išlo o individuálne záväzky žalovaného, ktoré nie je možné uspokojiť z majetku patriaceho do BSM. Správnym použitím ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka by súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyne polovicu zo sumy 1.556.464,60 eur, t. j. sumu 778.232,30 eur a polovicu zo sumy 1.531.051,19 eur, t. j. sumu 765.525,595 eur, celkom sumu 1.543.757,895 eur. Po odpočítaní záväzku žalobkyne voči žalovanému vo výške 127.175,885 eur mal súd prvej inštancie správne rozhodnúť o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyne na vyrovnanie jej podielu sumu 1.416.582,01 eur. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobkyne na vyrovnanie jej podielu sumu 1.416.582,01 eur.

6. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. sa vyjadril žalovaný. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že odvolanie trpí vadami, pre ktoré je dôvod na odmietnutie odvolania. Žalobca nesúhlasil s konštatovaním, že bol vyplatený podiel žalovaného na zisku obchodnej spoločnosti, ktorý by patril do BSM a uvedené namietal v jeho odvolaní proti rozsudku. Nesprávne je tvrdenie žalobkyne a je v rozpore s jej podaním zo dňa 15.8.2016, pretože skutočne v ňom navrhovala vyporiadať okrem nehnuteľností a hnuiteľných vecí iba obchodné podiely v spoločnostiach Revol Consulting s.r.o. a REVOL TT Consulting s.r.o. bez toho, aby riadne, aspoň druhovo, skutkovo označila majetkovú hodnotu, či podiel na zisku v hodnote cca 1.500.000 eur (resp. v hodnote cca 3.000.000 eur), ktorá by mala byť predmetom BSM a vyporiadania. Žalobkyňa riadne neoznačila a nenavrhla vyporiadať predmet vyporiadania súvisiaci so sumou 1 556 464,60 eur v lehote 3 rokov od zániku BSM. Je na ťarchu žalobkyne, že nebola aktívna v konaní a hoci jej právny zástupca poukázal na účtovnú závierku spoločnosti REVOL TT Consulting s.r.o. k 31.12.2015, avšak uvedené nebol rozhodujúci dátum pre účely vyporiadania BSM, ktoré zaniklo až 12.1.2016 právoplatnosťou rozsudku o rozvoze strán a

označenie danej účtovnej závierky nekonvaliduje neoznačenie predmetu vyporiadania a hodnoty v sume 1.556.464,60 eur v lehote 3 rokov od zániku BSM. Dovolací súd sa priklonil k zásade plnej zodpovednosti strán konania za vyporiadanie BSM a potrebe výslovného návrhu predmetu na vyporiadanie a riadnym označením. Najvyšší súd SR správne zistil, že v podaní z 9.9.2020 žalobkyňa prvýkrát a po troch rokoch od zániku BSM navrhla vyporiadať a zahrnúť do vyporiadania sumu 1.556.464,60 eur. Žalovaný nepoužil spoločné prostriedky na uhradenie jeho individuálnych dlhov, žalovaný nemal k dispozícii žiadne fyzické spoločné prostriedky, ale započítaval svoje pohľadávky, ktoré všetky boli oddelené od BSM, netvorili jeho predmet. Žalovaný započítaval pohľadávky, ktoré boli vylúčené z masy BSM, keďže pohľadávky netvorila predmet BSM. Žalovaný zotrval na svojom odvolacom návrhu.

7. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadrila žalobkyňa. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že enunciát napadnutého rozsudku spĺňal všetky obsahové náležitosti rozsudku o vyporiadaní BSM, výroky sú jasné a zrozumiteľné. Odôvodnenie žiadosti advokáta žalovaného o odročenie pojednávania nespĺňalo zákonnú podmienku odročenia len z dôležitého dôvodu, išlo o účelovú taktiku žalovaného, uplatňovanú počas celého konania, cieľom ktorej je naťahovanie konania a oddialenie rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie netrpí nesprávnym právnym posúdením veci tak, ako ho vymedzil žalovaný vo svojom odvolaní. Podľa žalobkyne nie sú splnené zákonné dôvody na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

8. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že jej odvolanie je dôvodné, vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a aj právneho názoru dovolacieho súdu.

9. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenými subjektami – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Predmetom konania je vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov – strán sporu. Žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku, žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), h) Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania strán sporu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či postupom súdu prvej inštancie došlo porušeniu práv strán sporu na spravodlivý proces, či konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami a či súd prvej inštancie vec právne správne posúdil.

12. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

13. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti iným rozhodnutím alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

14. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie porušil rovnosť strán a právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, keď vykonal pojednávanie dňa 16.9.2024 v neprítomnosti žalovaného, hoci sa strana žalovaného riadne ospravedlnila a neoznámil strane žalovaného, že by dané pojednávanie neodročil.

17. Podľa § 183 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 13.9.2024 (piatok o 10.21 hod.) právny zástupca žalovaného e-mailom navrhol odročenie pojednávania nariadeného na deň 16.9.2024 (pondelok o 9.00 hod.) z dôvodu, že je odcestovaný v zahraničí, plánoval udeliť substitučné plnomocenstvo advokátovi B. A. A. F., ktorý mu dňa 13.9.2024 telefonicky oznámil, že má Covid, bola mu vystavená PN a termín kontroly má stanovený na deň 17.9.2024; k e-mailu priložil fotografie testu na Covid, detail elektronického účtu poistenca A. F., letenku a úradný záznam s klientom. Súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie nariadené na deň 16.9.2025 v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, na ktorom pojednávaní oboznámil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2022, vyslovil právny názor a uskutočnil výsluch žalobkyne.

19. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ustanovením § 183 ods. 4 Civilného sporového poriadku, pretože svoje negatívne rozhodnutie o návrhu žalovaného na odročenie nariadeného pojednávania z 13.9.2024 (bezodkladne) neoznámil právnenému zástupcovi žalovaného na ním uvedenú kontaktnú e-mailovú adresu. Uvedený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie mal za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že právny zástupca žalovaného navrhol odročiť pojednávanie len jeden pracovný deň vopred, teda len v krátkom čase pred nariadeným pojednávaním, avšak z obsahu spisu nevyplýva ani len pokus o oznámenie zo strany súdu prvej inštancie (e-mailom, telefonicky), že jeho žiadosti nebude vyhovieť zvlášť za situácie, že dôvodom žiadosti na odročenie pojednávania bola práceneschopnosť. Tiež súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo dôvod na odročenie pojednávania uvádzaný právnym zástupcom žalovaného nepovažoval za dôležitý.

20. Ďalej bolo podstatou odvolacej argumentácie žalovaného, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je náležite odôvodnený, keď obsahuje v podstate sumarizáciu doterajšieho priebehu konania a vybrané citácie z doterajších rozhodnutí všeobecných súdov.

21. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť

rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

22. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

24. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka / strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom účastníkovi / strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka / strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka / strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka / strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

25. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. Prevažná časť odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je popisom predchádzajúcich (už zrušených) rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a priebehu dovolacieho konania a zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (ods. 2. – 25. rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k zvolenému spôsobu rozhodnutia sa súd prvej inštancie obmedzil na konštatovanie, že doplnil dokazovanie listinami a na opísanie návrhov žalobkyne na zahrnutie súm 1.556.464,60 eur a 1.531.051,19 eur do masy BSM a námietok žalovaného proti tomu (ods. 26., 27. rozsudku súdu prvej inštancie), zopakovanie záverov vyslovených v rozhodnutí dovolacieho súdu (ods. 29., 30. rozsudku súdu prvej inštancie). Potom súd prvej inštancie zhrnul odôvodnenie zvoleného spôsobu rozhodnutia do jediného odseku (ods. 31. rozsudku súdu prvej inštancie), v ktorom bez akéhokoľvek zdôvodnenia konštatoval rozpor zmluvy o pôžičke z 3.1.2016 s dobrými mravmi a povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 638.349,71 eur. V napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie úplne absentuje nasledovná záväzná logická štruktúra odôvodnenia: stručný opis nároku uplatneného žalobou, stručné stanovisko žalovaného k uplatnenému nároku, posúdenie čiastkových skutkových tvrdení strán a ich vyhodnotenie, vyjasnenie si, ktoré jednotlivé čiastkové zistenia sú preukázané a ktoré nie sú preukázané jednotlivými dôkaznými prostriedkami, uvedenie súborného zistenia skutkového stavu, vyhodnotenie dôkaznej situácie, právne posúdenie veci, teda uvedenie myšlienkového postupu, na základe ktorého relevantné skutkové zistenia súd podriaďuje pod hypotézu právnej normy, ktorá sa má v danej veci aplikovať. Odvolací súd zdôrazňuje, že vyhodnotenie dôkaznej situácie spočíva v uvedení, ktoré z navrhnutých dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené a vyvrátené, opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré dôkazy si odporujú alebo sa vylučujú, uvedenie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Vyhodnotenie dôkaznej situácie v napadnutom rozsudku nie je vôbec uvedené. V napadnutom rozsudku chýba právne posúdenie veci, keďže súd prvej inštancie ani len neodcitol právne normy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval. Pod právnym posúdením veci sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu, čo spočíva v citácii zvolenej právnej normy, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto normy a vyjadrenie sa k interpretácii právnej normy. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že obe strany v spore argumentovali konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych orgánov, avšak súd prvej inštancie k tejto argumentácii nezaujal žiadne stanovisko. Odvolací súd opakuje, že rozsudok má byť logický a zrozumiteľný.

26. Odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v preskúmanom prípade v prevažnej miere predstavuje len formálny prepis či kopírovanie obsahu prechádzajúcich rozhodnutí vo veci súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, rozhodnutia dovolacieho súdu (7 strán z 9 strán odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a obsahu stanovísk strán (1 strana z 9 strán odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), avšak najpodstatnejšia časť odôvodnenia rozsudku, teda posúdenie čiastkových skutkových zistení s uvedením dôkazov, z ktorých vyplynuli, v nadväznosti na to vytvorenie záveru o celkovom skutkovom stave, ktorý má predstavovať skutkovú situáciu predvídanú hypotézou aplikovanej právnej normy, vyhodnotenie dôkaznej situácie a právne posúdenie veci absentuje. Podstatný význam pre rozhodnutie súdu má totiž vhodná formulácia výsledkov dokazovania, čo nie je prejednaný prípad. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nemá logickú postupnosť, nie je zrozumiteľné a presvedčivé, keďže v ňom absentuje náležité odôvodnenie zvoleného spôsobu rozhodnutia a zodpovedanie argumentov strán.

27. Žalobkyňa po zrušení rozhodnutí vo veci samej súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu dovolacím súdom doplnila svoju argumentáciu v Podaní zo dňa 24.4.2024 a v Podaní zo dňa 19.8.2024 (z časti ju súd prvej inštancie zopakoval v napadnutom rozsudku v ods. 26.), znova ju uviedla aj v odvolaní. Žalovaný po zrušení rozhodnutí vo veci samej súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu dovolacím súdom

zopakoval na nariadenom pojednávaní dňa 16.12.2024 svoju argumentáciu prezentovanú konzistentne počas celého 10 rokov trvajúceho konania na súde prvej inštancie, znova ju uviedol aj v odvolaní. Súd prvej inštancie argumenty oboch strán úplne odignoroval a ponechal ich bez akejkoľvek odpovede. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby zrozumiteľne uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezaoberal zásadnou argumentáciou žalobkyne a žalovaného o tom, čo tvorí predmet vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súdenom spore. Aj tieto nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zakladajú vadu nepreskúmateľnosti.

28. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vo veci nie je „pokračovaním“ zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu, a preto nové rozhodnutie vo veci samej nie je možné odôvodňovať odvolávaním sa na závery predchádzajúcich zrušených rozhodnutí súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu, keďže ich zrušením bol vytvorený súdu prvej inštancie nový procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté vytknutými vadami a bude samozrejme spĺňať všetky náležitosti rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 Civilného sporového poriadku. Zvlášť dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie, že dovolací súd sa v zrušujúcom rozhodnutí venoval otázke, či rozsudok dovolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodňovania rozhodnutí v zmysle ustanovení § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vyriešení dvoch nastolených právnych otázok, pričom dospel k záveru, že ak bývalí manželia navrhnú v lehote do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyporiadať súdnym rozhodnutím iba časť ich majetku, súd môže do vyporiadania zahrnúť iba túto časť a vo vzťahu k druhej nastolenej právnej otázke o možnosti súdu konajúceho o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez návrhu strany sporu rozhodnúť o nahradení toho, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený majetok jedného z bývalých manželov konštatoval, že dovolanie nie je prípustné, keďže už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Samotná skutočnosť, že predchádzajúce rozhodnutia vo veci samej súdu prvej inštancie i dovolacieho súdu boli zrušené dovolacím súdom pre čiastočné nesprávne právne posúdenie veci (ohľadne právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dovtedy vyriešená), nie je dôvodom, aby súd prvej inštancie takýmto zjavným spôsobom rezignoval na odôvodnenie napadnutého rozsudku a závažným spôsobom porušil právo strán na spravodlivý proces.

29. Opodstatnená bola aj ďalšia odvolacia námietka žalovaného, že výroky I., II. napadnutého rozsudku, ktorými súd prvej inštancie rozhodol, ktoré veci patria do vlastníctva žalobkyne a žalovaného, sú nesprávne formulované. Výrok súdneho rozhodnutia je vždy záväzným vyjadrením záväzného úsudku konajúceho súdu o predmete konania. Práve výrok súdneho rozhodnutia sa autoritatívne konštituuje alebo deklaruje práva a povinnosti strán. Z tohto dôvodu formulácia výroku súdneho rozhodnutia musí byť bezvadná, inak môže dôjsť k porušeniu základného práva strán na súdnu ochranu. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú veci (hnutel'né i nehnuteľné) a iné majetkové hodnoty patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a preto autoritatívnym výrok súdneho rozhodnutia o jeho vyporiadaní sa konkrétne veci a majetkové hodnoty prikazujú do výlučného vlastníctva jedného z manželov. Súd prvej inštancie pochybil aj pri označovaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku rímskymi číslicami (§ 59 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z.), keď prvú vetu výroku ponechal bez označenia rímskou číslicou a označenie rímskymi číslicami použil až od druhej vety. Výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa nehnuteľností zapísaných v Liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie D. je nesprávny, keďže podľa aktuálnych údajov katastra (verejne dostupných na internete) je stav označenia nehnuteľností iný, teda je v tejto časti výrok nevykonateľný. Pokiaľ súd prvej inštancie identifikuje nehnuteľnosť podľa geometrického plánu úradne overeného do 30.9.2018, jeho originál, prípadne úradne overená kópia, musí tvoriť neoddeliteľnú súčasť rozsudku. V prípade nehnuteľnosti zapísanej na Liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie D. súd prvej inštancie opomenul uviesť, v akom podiele sa prikazuje do výlučného vlastníctva žalobkyne. Vo výroku I. absentuje uvedenie hodnoty vyporiadavaných hnutel'ných a nehnuteľných vecí vo vzťahu ku každej jednotlivo. Výrok rozsudku musí byť vždy presný a určitý. Týmto sa súd prvej inštancie neriadil a výroky I., II. napadnutého rozsudku formuloval nesprávne.

30. Napokon treba vytknúť súdu prvej inštancie, že nerozhodol o náhrade trov predchádzajúceho odvolacieho konania a o náhrade trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

31. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, v ktorom odstráni procesné pochybenie a ktorého nedostatok spôsobil mimo iného aj nutnosť zrušenia jeho rozsudku, a to na pojednávaní zopakovať dôkazy uskutočnené na pojednávaní dňa 16.9.2024 za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného, eventuálne za splnenia podmienok prejednať vec v jeho neprítomnosti, opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v l. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľov, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Súd prvej inštancie sa sústreďí na zodpovedanie zásadných argumentov strán sporu prednesených už v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovaných v odvolaní, pričom neopomenie zaujať stanovisko i k argumentom strán sporu konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť. Zároveň je potrebné mať samozrejme na zreteli i čo najpresnejšiu a najstručnejšiu formuláciu výroku rozsudku (kam patrí identifikácia všetkých vecí, aktív, pasív a iných majetkových hodnôt spôsobom vylučujúcim ich zámenu s uvedením ich hodnoty jednotlivo určujúcej pri vyporiadaní), rovnako označiť nehnuteľnosti podľa aktuálnych údajov katastra nehnuteľností a v prípade ich označenia geometrickým plánom úradne overeným do 30.9.2018, tento (originál alebo úradne overená kópia) musí tvoriť neoddeliteľnú súčasť rozsudku a jeho rovnopisov.

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacích konaní i dovolacieho konania (§ 396 ods. 3. § 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

33. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).